

Forord

“De anderledes begravelsespladser” kan vi kalde temaet for Foreningen for Kirkegårds-kulturs årsskrift 2001.

For det turde være en indlysende sandhed, at vi i vores måde at indrette kirkegårde lader os inspirere af andre kulturelle og religiøse traditioner, mens vi i samme åndedrag er os bevidst om, at vi netop i kirkegården lader noget specifikt regionalt eller nationalt komme til udtryk.

Kirkegården er således et mødested, hvor vi holder fast på vores tradition, men søger at være åbne for nye udtryksformer. Vi lader f. eks. i gravminderne fortiden komme til udtryk, ikke mindst fordi kirkegården netop udtrykker den fortid, vi gerne vil værne om, men det forhindrer os ikke i at anvende materialer, der er hentet på fjerne kyster.

Er det muligt at holde fast ved det særligt danske i kirkegården? Det er ofte sagt, at kirkegården, netop i modsætning til moderne bygningskultur og indretning af bycentre ikke udtrykker den universelle fælles, “globaliserende” kultur, men netop er i stand til at hævde en national egenart. Det er vigtigt at holde fast herved, men dette kan ikke gøres uden at skele til de kulturelle strømninger, der kommer andre steder fra og slår rod i Danmark.

Dertil kommer, at det i særlige miljøer har været naturligt at indrette sig med begravelsespladser, der knyttede sig til bygningsværket eller til det lokale område, der var tale om, hvad enten det drejede sig om en institution eller en herregård.

Kirkegården er derfor ikke ensartet, men trækker på inspiration og påvirkning fra andre miljøer. Nogle af disse søger vi at beskrive i dette årsskrift for derved at pege på, at det i de kommende år vil være vigtigt at holde fast ved de særlige kirkegårdstraditioner, der er blevet til i et samspil med verden udenfor kirkegårdsdiget.